

ละคร สอนภาษา

DRAMA IN LANGUAGE TEACHING

สุวรรณา ตริมาศ*

ในชีวิตจริงคนเราทำการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาพูดซึ่งเปล่งออกมาเป็น คำ วลี หรือประโยค ประกอบกับการแสดงออกทางอารมณ์ สีหน้า ท่าทางและบางทีก็เป็นเพียงการกล่าวออกมาเป็นเสียงจากลำคอ เช่น โอ อา อ้อ อ้อ ก็สามารถทำให้เข้าใจกันได้ ในการสอนภาษาอังกฤษจากตำราเรียนส่วนใหญ่จะมีบทสนทนา ระหว่างคนสองคนขึ้นไปในสถานการณ์ต่าง ๆ แต่คนในหนังสือเหล่านั้น มีอาจแสดงความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ เช่น พอใจ โกรธ เกลียดหรือวิตกกังวลได้เหมือนคนจริง ๆ ในวงการสนทนา เราแสดงอารมณ์ ความรู้สึกตลอดจนอากัปกิริยาต่าง ๆ ประกอบคำพูดได้หลายรูปแบบ เช่น การกระซิบ กระซิบ ตะโกน พูดสอดขึ้นมา พูดอวดดี พูดเหลวไหล พูดติดตลกหรือพูดอะไรผิด ๆ บางทีก็มีการชะงักงันเลอะเลือน สิ่งที่ต้องการจะพูดก็มีต้องให้

ผู้ฟังช่วยเสริมให้บ่อย ๆ บางทีก็มีการพูดโต้แย้งขัดกัน หรืออาจใช้คำพูดที่ขาดน้ำหนักร สอดแทรกอารมณ์ ความรู้สึก หวาดหวั่นประหม่า ตื่นเต้น ตกใจ สุดแต่อารมณ์ของแต่ละคนจะพาไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ครูภาษาอังกฤษที่ใช้บทสนทนาประกอบการสอนหลายท่านอาจรู้สึกพอใจต่อการสอนของตน โดยคิดว่าเป็นการสอนแบบติดต่อสื่อสารแล้ว เพราะปัจจุบันนี้เรามีเครื่องเล่นเทป และห้องปฏิบัติการภาษาช่วยในการสอนกันแทบทุกสถาบัน แต่ถึงกระนั้นการสอนยังไม่บรรลุผลถ้าจะให้ได้ผลดีจริง ๆ ต้องอาศัย อุปกรณ์และกิจกรรมอื่น ๆ อีกด้วย อาทิเช่น รูปภาพ แผนภูมิ เพลง วิดีโอ โทรทัศน์ ภาพนิ่ง ภาพยนตร์ การแสดงท่าทาง เกมส์และวีดีโอ เป็นต้น แต่ ณ ที่นี้ใคร่ขอเสนอการแสดงละคร เพราะสามารถส่งเสริมให้การโต้ตอบมีบทบาทเหมือนชีวิตจริงโดย

การสอดแทรก สีหน้า ท่าทางและอารมณ์ของผู้พูดเข้าไปด้วย

David Abercrombie (1965)

กล่าวไว้ว่า

“When we, as language teachers, claim we are teaching the spoken language, most of the time what we are teaching is spoken prose.”

“ครูสอนภาษามักจะทึกทักเอาเองว่าสิ่งที่ตนกำลังสอนคือ การสอนภาษาพูด แต่แท้ที่จริงสิ่งที่เขาสอนอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันก็เป็นเพียงบทสนทนาร้อยแก้วเท่านั้น”

ความมุ่งหมายในการใช้ละครประกอบการสอนภาษาอังกฤษ

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกซึ่งความสามารถในการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายและอารมณ์อย่างเต็มที่
2. เพื่อให้การเรียนเป็นธรรมชาติเพราะผู้เรียนได้สื่อสารสัมพันธ์อย่างแท้จริงระหว่างผู้พูดกับผู้แสดงและ

ระหว่างผู้แสดงด้วยกัน

3. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียงเน้นหนักและระดับเสียงขึ้นลงในคำวลีและประโยคภาษาอังกฤษที่แสดงอารมณ์ประกอบ

4. เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี

5. เพื่อพัฒนาด้านจิตใจ และเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ละคร (Drama) คืออะไร Drama มาจากคำในภาษากรีก Dra-o (ดราโอ) ซึ่งหมายความว่า “I act.” หรือ “I do.”

Aristotle (384-322 ก่อนคริสตกาล) กล่าวว่าละครเกิดมาจากสัญชาตญาณของมนุษย์ที่ชอบการเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ทำให้มนุษย์มีความสามารถเหนือสัตว์โลกอื่น ๆ เพราะสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในชีวิตได้

ละครในด้านการสอนภาษา เน้นการกระทำ “doing” มากกว่าการแสดง “presentation” ความหมายที่แท้จริงก็คือ การแสดงทำ “Let’s pretend.” โดยการที่ครูฝึกผู้เรียนให้ใช้จินตนาการซึ่งรวมถึงอารมณ์ ความคิดนึก ความต้องการออกมาเป็นภาษาพูดและเพื่อให้เหมือนจริง ผู้พูดต้องแสดงสีหน้า ท่าทาง ประกอบคำพูดให้ดูเป็นจริงด้วยสำหรับบทสนทนานั้นเป็นสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เพียงแต่นำมาเรียบเรียงเสียใหม่ให้เหมาะสมกับบทบาทที่ได้รับมอบหมาย โดยไม่ต้องเตรียมตัวล่วงหน้า

ละครที่นำมาใช้ในการเรียนภาษาจัดอยู่ในประเภทของ**ละครแบบสร้างสรรค์ (Creative Dramatics)**

แบ่งออกเป็นหลายประเภทตามลำดับความยากง่าย ดังต่อไปนี้

1. **Breath Control** (การฝึกควบคุมลมหายใจ)

ในการอ่าน การร้องเพลงและการแสดง ผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะควบคุมลมหายใจไม่ค่อยได้ เพราะฉะนั้นเวลาอ่านหรือพูดประโยคยาว ๆ เสียงมักจะขาดหายไปกลางคันและถ้าผู้เรียนประหมัดด้วยแล้ว ก็จะทำให้เกิดการตะกุกตะกัก **เทคนิคการควบคุมการหายใจจะสามารถทำให้ผู้เรียนรู้จักผ่อนปรนลมหายใจ สามารถอ่านและพูดข้อความหรือคำประพันธ์ได้ทีละหลายบท หรือหลายตอน และที่สำคัญที่สุดทำให้เกิดความเชื่อมั่นในการแสดงออก**

วิธีฝึก ครูเลือกคำประพันธ์ที่มีหลาย ๆ บทที่เริ่มจากน้อยไปหามาก ขอยกคำประพันธ์ “The House That Jack Built” เป็นตัวอย่างการฝึกก่อนอ่าน ครูให้ผู้เรียนยืนขึ้นแล้วสูดอากาศเข้าปอดลึก ๆ พออ่านโครงจบ ๑ บทจึงปล่อยลมหายใจออก ทำเช่นเดียวกันนี้ก่อนอ่านบทอื่น ๆ ต่อไป เมื่อฝึกบ่อย ๆ จะสามารถอ่านบทสุดท้ายของคำประพันธ์นี้เพียงช่วงหนึ่งของลมหายใจ แต่ผลเสียก็มีสำหรับผู้ที่เป็นโรคระบบการหายใจไม่ปกติ

THE HOUSE THAT JACK BUILT

(Inhale) This is the house that
jack built (Exhale)
(Inhale) This is the malt
That lay in the house that
jack built (Exhale)
(Inhale) This is the rat
That ate the malt
That lay in the house that

Jack built (Exhale)
(Inhale) This is the cat
That killed the rat
That ate the malt
That lay in the house that
Jack built (Exhale)
(Inhale) This is the dog
That worried the cat
That killed the rat
That ate the malt
That lay in the house that
Jack built (Exhale)
(Inhale) This is the cow with
crumpled horn
That tossed the dog
That worried the cat
That killed the rat
That ate the malt
that lay in the house that
Jack built (Exhale)
(Inhale) This is the maiden all
forlorn
That milked the cow with
crumpled horn
That tossed the dog
That worried the cat
That killed the rat
That ate the malt
That lay in the house that
Jack built (Exhale)
(Inhale) This is the man all tattered
and torn
That kissed the maiden
all forlorn
That mildred the cow with
crumpled horn
That tossed the dog
That worried the cat
That killed the rat
That ate the malt
That lay in the house that
Jack built (Exhale)
(Inhale) This is the priest all shaven
and shorn
That married the man
all shaven and shorn
That kissed the maiden
all forlorn

*That milked the cow with-
crumpled horn
That tossed the dog
That worried the cat
That killed the rat
That ate the malt
That lay in the house that
Jack built (Exhale)*

(Inhale) *This is the cock that crowed
in the morn*

*That waked the priest all
shaven and shorn*

*That married the man
all tattered and torn*

*That kissed the maiden
all forlorn*

*That milked the cow with
crumpled horn*

That tossed the dog

That worried the cat

That killed the rat

That ate the malt

*That lay in the house that
Jack built (Exhale)*

(Inhale) *This is the farmer sowing
his corn*

*That kept the cock that
crowed in the morn*

*That waked the priest all
shaven and shorn*

*That married the man
all tattered and torn*

*That kissed the maiden
all forlorn*

*That milked the cow with
crumpled horn*

That tossed the dog

That worried the cat

That killed the rat

That ate the malt

*That lay in the house that
Jack built (Exhale)*

2. Shadow Exercise (การเล่น เป็นเงา)

วิธีนี้เหมาะสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมและมัธยมตอนต้น ครูให้นักเรียน
คนหนึ่งออกมาแสดงท่าทางประกอบคำ

กริยาต่าง ๆ จากที่ได้เรียนไปแล้ว แล้ว
ให้อีกคนหนึ่งออกมายืนข้าง ๆ หรือ
ด้านหลัง แล้วบอกสิ่งที่คนแรกกำลัง
แสดงอยู่เป็นภาษาอังกฤษ

A : เดินไป 2-3 ก้าวแล้วก็
หยุด แล้วเดินไปทางซ้าย

B : "He is walking. He stops.
He is turning left."

A : ทำท่าไต่บันได แล้วหยุด
นั่งตรงหัวบันไดชั้นบน

B : "He is climbing a ladder.
He stops at the top and
sits."

ครูอาจดัดแปลงให้นักเรียน
แสดงท่าทางประกอบคำพังเพย
คำสุภาษิตทั้งของไทยและต่าง
ประเทศเป็นท่าใบ้ แล้วให้นักเรียน
คนอื่น ๆทายท่าทางออกเป็นภาษา
อังกฤษ จะทำให้นักเรียนสนุก
สนานเพราะได้ฝึกการออกท่า
ทาง ภาษาพูดและความคิด

3. Pantomime (ละครใบ้)

ละครใบ้ คือการแสดงละครที่
ไม่ต้องเตรียมตัวล่วงหน้า ใช้การ
แสดงท่าทางและความรู้สึกแทน
คำพูด นับเป็นจุดเริ่มต้นในการ
แสดงละครขั้นต่อไป

ตัวอย่างที่ 1 ให้ผู้เรียนทำ
ท่ายกของหนัก สมมุติว่าเป็นก้อนหิน
ขนาดต่าง ๆ กันใช้คนแสดงหลายคนแต่
ให้ออกมาแสดงทีละคน ส่วนผู้ชมก็มี
ส่วนในการแสดงโดยการตอบคำถาม
หลังจากการดูลีลาการยกน้ำหนักของผู้
แสดง

A : "How much does it
weigh?"

B : "Well, perhaps about

ten kilos."

ตัวอย่างที่ 2 เหมาะสำหรับ

นักเรียนชั้นมัธยมหรืออุดมศึกษา ครู
ให้นักเรียนหรือนักศึกษาคนหนึ่ง
สมมุติว่าว่ายน้ำไม่เป็นตกลงไปในน้ำ แล้ว
ให้นักศึกษาอีกคนหนึ่งหรือมากกว่า
ทำท่าช่วยผู้ตกน้ำผู้แสดงต้องแสดงสี
หน้าแสดงความรู้สึกลำบาก ความสม
หวังและสิ้นหวังในระหว่างการปฏิบัติ
การ ถ้าผู้ช่วยเหลือมีมากกว่าหนึ่งคนก็
ให้ร่วมกันแก้ปัญหา

สำหรับผู้ดูแลควรได้รับการฝึก
ประโยคต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

A : What would you do if
you saw someone fall
into the river?

B : I would immediately
jump into the river to
help him.

A : But if you couldn't swim,
what would you do?

B : I would shout.

4. Role playing (บทบาทสมมุติ)

จุดประสงค์ในการจัดบทบาท
สมมุติในห้องเรียน ก็คือการให้
นักเรียนเขียนบทสนทนา และ
กำหนดท่าทางกันเองโดยนำภาษา
ที่ได้เรียนไปแล้วมาใช้ให้สม
กับบทที่ได้รับมอบหมาย ครูแบ่งนัก
เรียนเป็นคู่ ๆ หรือจะให้นักเรียนจับคู่
เองก็ได้ ครูแจกบัตรกำหนดบทบาทแก่
นักเรียนพร้อมทั้งเขียนขอบเขตการ
แสดงสั้น ๆ บนกระดานดำเพื่อให้ผู้
เรียนแสดงภายในขอบเขต ครูให้นัก
เรียนเล่นเป็นตัวเอง ส่วนสถานที่อาจจะ
เป็นที่บ้าน ที่ร้านหรือที่โรงเรียนก็ได้
ให้นักเรียนตกลงกันเอง

บทกำหนดการแสดงที่ครูเขียน
บนกระดานดำหรือเขียนบนแผ่นโปสเตอร์

ใส่ออกมาในรูปนี้

A : You want to buy something.

Ask B's advice.

B : Make a suggestion (PICTURE).

A : Reject suggestion.

Make your own suggestion (PICTURE).

B : React physically.

Make another suggestion (FREE).

A : Accept or refuse.

ครูอธิบายต่อไปว่า นักเรียนแต่ละคนจะได้รับบัตรรูปภาพ เพื่อจะได้นำมาใช้ประกอบคำแนะนำ แล้วกำหนดให้ฝ่ายที่ขายคำแนะนำปฏิเสธ ขึ้นต่อไปให้นักเรียนเสนอแนะกันเองโดยอิสระ อีกฝ่ายหนึ่งจะรับข้อเสนอแนะหรือจะปฏิเสธก็ได้ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการซื้อของขวัญ ผู้แสดงเป็นชายต้องการซื้อของขวัญให้คนรัก จึงมาขอคำแนะนำจากเพื่อนหญิงคนหนึ่ง

A : Hi, Beth, I want to get Rita a leather handbag for Christmas.

What do you think of these? (points to window)

B : Not bad. What about getting that blue one? (refer to picture card)

A : No - I don't like the shape.

What about this one, with the long strap? (refer to picture card)

B : (Moves closer to see it more clearly)

Yes, it's nice. But look! There's a better one behind it!

A : Mm, I'm not sure.

Perhaps I'd better go

in and have a look.

เมื่อครูแน่ใจว่านักเรียนทุกคนเข้าใจวิธีการอย่างดีแล้ว ครูก็แจกรูปภาพเพื่อประกอบคำแนะนำในรูปภาพนั้นอาจเป็น แหวนเงินกับแหวนทองรูปยุโรปกับรูปญี่ปุ่น สำหรับกำหนดให้นักเรียนฝึกให้คำแนะนำรวมทั้งตอบรับและปฏิเสธคำแนะนำ นักเรียนบางคนอาจให้เหตุผลดี ๆ เกี่ยวกับหลักการประหยัดเงิน พร้อมทั้งเลือกของขวัญที่มีคุณค่า แต่ไม่แพงจนเกินไป ขณะที่นักเรียนแต่ละคนกำลังเขียนบทก่อนการแสดงบทบาทสมมติ ครูเดินไปดูแลให้ทั่วถึงและคอยให้คำแนะนำเสร็จแล้วให้นักเรียนฝึกให้คล่องก่อนการแสดง สำหรับสถานที่ให้กำหนดกันเองแต่ต้องบอกให้เด่นชัด เพราะสถานที่เป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการแสดง

หลักการแสดงละครให้ร่วมกันอภิปรายหาข้อดีชม เพื่อแต่ละคนจะได้นำไปปรับปรุงบทสนทนาของตน แล้วนำไปใช้ในชีวิตจริงต่อไป

5. Improvisation (การแสดงที่ผู้แสดงมิได้เตรียมตัวล่วงหน้า)

ผู้แสดงแต่ละคนเป็นอิสระที่จะแสดงบทบาทให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ครูต้องให้ผู้เรียนลืมห้องเรียนชั่วคราว ผู้แสดงพยายามแสดงให้เหมือนความเป็นจริง เวลาแสดงอย่ามองผู้ดูให้มองผู้แสดงด้วยกัน แต่การแสดงแบบนี้ไม่จำเป็นต้องมีผู้ดูก็ได้ เพราะเป็นเพียงการฝึกและการแสดงแบบนี้ไม่มีคำว่าผิดด้วย จุดประสงค์ก็เพื่อจะให้ผู้แสดงคิดบทบาทสร้างจินตนาการขึ้นมาโดยไม่มีการเตรียมล่วงหน้า อาจจัดเป็นแบบละครใบ้ (Mime

Improvisation) ส่วนที่จะจัดเป็นแบบการสนทนาโต้ตอบ (Spoken Improvisation) นั้นผู้แสดงแต่งเติมคำพูด และต่างคนต่างคิดบทสนทนางานเอง ในกรณีที่ผู้แสดงคนหนึ่งบอกบทมาแล้ว ผู้แสดงคนที่สองอาจรับไม่ได้ทันทั่วทั้งเพื่อป้องกันการล้มเหลวจึงจำเป็นต้องมีการซ้อมบทล่วงหน้าภายในเวลาอันจำกัด เช่น ภายในชั่วโมงเรียน ในห้องเรียนที่มีนักเรียนประมาณ 35 คน ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 4-5 คน ให้เวลาเตรียมการแสดงประมาณกลุ่มละ 5 นาที แล้วผลัดกันมาแสดง ครูต้องวิจารณ์การแสดงของแต่ละกลุ่มเพื่อหาทางแก้ไขต่อไป ครูอาจให้นักเรียนที่เป็นผู้ดูอภิปรายข้อดีข้อเสียของแต่ละกลุ่มได้ โดยใช้แบบทดสอบหรือการวิพากษ์วิจารณ์ ตัวอย่างเช่น การแสดงฉากไปจ่ายตลาด ในฉากนี้ย่อมมีการถามราคา การต่อรอง การทอนเงิน การผิดพลาดของการคำนวณ ราคาสินค้า การต่อว่าและการขอร้องเป็นต้น

Improvisation

1. นักเรียนคนหนึ่งตกลงมาจากรถโดยสารขนาดเล็กได้รับบาดเจ็บพูดไม่ได้ เพื่อนพาไปส่งโรงพยาบาลแต่พอมหมอถามก็ประหม่าให้ความกระจ่างไม่ค่อยได้

A student falls off the back of a mini-bus. The student is bleeding in several places and is not able to speak clearly. A friend has brought the student to the hospital where the doctor must examine the student. The friend tries to help in answering the doctor's questions, but is nervous and is not helpful.

Some useful words :
emergency feeling

describe fatal
external pain
operation accident
injured hurt
examination internal

2. สามีภรรยาคนหนึ่งไปชมบ้าน สามีพอใจส่วนภรรยาไม่พอใจพยายามหาข้อดี คนขายต้องพยายามชี้แจงส่วนดีของบ้าน จนกว่าผู้ซื้อจะตกลงใจ

A husband and wife are looking at a house which they might buy. The husband likes everything about the house, but the wife is very unhappy with it and finds many faults with it. The salesman tries to find a good point to overcome each weakness she finds, and works hard to get the husband to sign the bill to sale in his hand.

Useful words and expressions :
What's wrong with.....

A good deal
convenient location
plumbing
down-payment
public transportation
mortgage
facilities

3. คน ๑ หนึ่งขอยืมเงินเพื่อนยังไม่ทันใช้หนี้ก็มาขอยืมใหม่ เพื่อนไม่ยอมให้ยืมและพยายามทวงหนี้เก่าคืน ผู้แสดงต้องคิดคำและประโยคด้วยตนเองไม่มีข้อเสนอนะ

Person A borrows 1,000 baht from a friend. Three months later they meet and A wants to borrow another 1,000 baht, but doesn't mention anything about the first amount of money. The friend doesn't want to loan A another 1,000 baht, and wants to get the original 1,000 baht back.

4. กลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ

มาชมอยุธยาต่างก็ให้ความเห็นความรู้แตกต่างกันไป ให้ผู้แสดงคิดประโยคเอง ไม่มีข้อเสนอนะ

A group of tourists, 1 Australian, 1 Englishman, 1 American, 1 Japanese, 1 German-are all visiting the ruins of the old capital in Ayudhya. How do they behave and what do they say as they look at the destroyed temples and buildings?

**“ครูสอนภาษา
มักจะทักทักเอาเอง
ว่าสิ่งที่ตนกำลัง
สอนคือ การสอน
ภาษาพูด แต่แท้ที่
จริงสิ่งที่เขาสอนอยู่
ทุกเมื่อเชื่อวันก็เป็น
เพียงบทสนทนา
ร้อยแก้วเท่านั้น”**

5. การตอบปัญหาทางโทรศัพท์ เป็นแบบฝึกหัดที่ยากขึ้นตามลำดับ

ครูให้นักเรียนผู้หนึ่งเป็นผู้ตอบปัญหาทางโทรศัพท์ หรืออาจจะจัดผู้ช่วยสัก 2-3 คน ให้ช่วยในการตอบอยู่เบื้องหลัง ผู้ตอบปัญหาต้องแสดงสีหน้า ท่าทางยกหูโทรศัพท์และให้ข้อเสนอนะเป็นภาษาอังกฤษโดยมิได้เตรียมตัวมาก่อน สำหรับนักเรียนอีกคนหนึ่งเป็นผู้ขอคำแนะนำนั้นได้รับบทจากครู แต่ให้ดัดแปลงคำพูดเป็นของตนเองไม่ให้อ่านตามบท หลักสำคัญก็คือต้องแสดงท่าทาง อารมณ์และต้องยกหูโทรศัพท์ประกอบคำพูดให้เหมาะสมกับบทบาทที่กำหนด

สำหรับผู้ดู ครูก็แจกปัญหานี้ให้เช่นเดียวกัน เป็นแบบแผนปิลว เพื่อจะได้มีส่วนร่วมในการแสดงและหัดออกความคิดเห็นไปในตัวแต่ไม่มีสิทธิออกความคิดเห็นระหว่างการแสดง เมื่อถึงตอนอภิปรายจึงร่วมกันออกความคิดเห็นได้

Suggested problems : (ปัญหาที่เสนอนะในการฝึก)

A. (Crying I suspect my husband has a girl friend. I have found lipstick on his shirt collar, and a perfumed handkerchief in his shirt pocket, and at night I hear him call a woman's name in his sleep. What should I do? Kill him? Divorce him? Kill his girl friend? Run away? Please, help me.

B. My son takes heroin and I just found out. What should I do? Talking to him doesn't help. Should I call the police? I don't know who to talk to. Can you tell me what to do?

C. I want to lose weight. I am too fat. All my friends make fun of me. I try to diet, but every time I watch TV or listen to a

radio commercial about food, I get hungry. What can I do to lose weight?

6. ละครธรรมดา (Dramatic plays)

ละครธรรมดา คือ ละครที่แสดงเป็นเรื่องราวที่เกิดจากความขัดแย้งของมนุษย์ ซึ่งแสดงออกมาในรูปของการสนทนาและถ่ายทอดไปสู่ผู้ดู โดยการพูดและการแสดงท่าทางบนเวที

โครงสร้างของละคร

1. โครงเรื่อง (Plot) ต้องชัดเจน ไม่สับสน การดำเนินเรื่องจากตอนหนึ่งไปยังอีกตอนหนึ่งต้องสอดคล้องกัน และเมื่อมารวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้วต้องไม่ทำให้คนดู งง ในการติดตามเรื่อง.

2. เนื้อเรื่องต้องเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ลักษณะอุปนิสัยของตัวละครเป็นสิ่งสำคัญมาก เมื่อละครเริ่มแสดงจะต้องมีวิธีบอกผู้ชมให้เข้าใจขั้นตอนของการแสดงในตอนต่าง ๆ ให้ผู้ดูทราบว่าละครนี้มีที่มาจากไหน เรื่องเกิดขึ้นแห่งใด และตัวละครมีใครบ้าง แต่ละคนมีอุปนิสัยอย่างไร การจัดฉาก การแต่งตัว และเนื้อเรื่องจะช่วยให้ผู้ชมเข้าใจได้ว่าเป็นละครชนิดใด สุขนาฏกรรม (comedy) หรือโศกนาฏกรรม (Tragedy)

3. เหตุการณ์สำคัญ เป็นจุดที่แสดงสถานการณ์ตึงเครียดที่มักจะเกิดขึ้นแก่ตัวละคร เช่น พระเอก และนางเอก สำหรับเด็กวัยรุ่นชอบความตื่นเต้น ผจญภัยและความยากลำบากที่เกิดขึ้นแก่ตัวเอกของเรื่อง

4. จุดวิกฤต (climax) เป็นการแสดงที่ทำให้อารมณ์ของผู้ดูถูกเข้าถึงจุดสูงสุด มักจะเป็นตอนจบของเรื่อง

หลักในการเลือกบทละคร

1. บทละครควรมีคุณค่าทางวรรณกรรมและทางการละคร กล่าวคือต้องมีลักษณะดึงดูดความสนใจ ให้ความสนุกสนานและสะท้อนอารมณ์

การจัดแสดง

ละครภาษาอังกฤษ ต้องคิดถึงความสามารถในการฟังของผู้ดูด้วยเพราะฉะนั้นภาษาที่ใช้ ต้องไม่ยากเกินไป มีการแสดงท่าทางมากน้อยแต่อย่าพูดประโยคยาว ๆ

ภาษาที่ใช้ต้องไพเราะลึกซึ้งและคมคาย

2. บทละครต้องเหมาะสมกับผู้ดูและผู้แสดง ถ้าเป็นละครภาษาอังกฤษ ควรเลือกบทละคร ตลอดจนภาษาที่ใช้ ต้องเหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของ

ผู้ชม

3. การจัดตัวผู้แสดงต้องเลือกผู้ที่เหมาะสมกับบทบาท ออกเสียงถูกต้อง และชัดเจน

4. การจัดฉากต้องเหมาะสมตามบทละคร ฉากมีส่วนช่วยสร้างจินตนาการแก่ผู้ชมเป็นอย่างยิ่ง

5. ควรมีงบประมาณในการแสดงเพียงพอ

การจัดแสดงละครภาษาอังกฤษ

ต้องคิดถึงความสามารถในการฟังของผู้ดูด้วยเพราะฉะนั้นภาษาที่ใช้ต้องไม่ยากเกินไป มีการแสดงท่าทางมากน้อยแต่อย่าพูดประโยคยาว ๆ และวกวน ควรเลือกเรื่องที่เหมาะสม ทำท่ายจินตนาการของนักเรียน ครูต้องแจกบทล่วงหน้าพอสมควรเพื่อจะได้มีเวลาซักซ้อมท่าทางและคำพูด ถ้าบทยากต้องใช้เวลามาก ถ้าบทง่ายเกินไปจะน่าเบื่อและการแสดงไม่น่าตื่นเต้น

การจัดการแสดงละครต้องมีการวางแผน ควรแบ่งหน้าที่รับผิดชอบให้เหมาะสม เนื่องจากจำนวนผู้แสดงมีไม่มากนัก ครูควรมอบหน้าที่ให้นักเรียนที่ไม่มีส่วนในการแสดงทำงานในหน้าที่ต่าง ๆ ตามแต่ครูจะเห็นสมควร ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วม อาทิเช่น การจัดฉาก บอกบท การแต่งตัว ผู้แสดง ผู้ควบคุม แสง เสียง แต่บางหน้าที่นักเรียนอาจทำเองไม่ได้ ครูต้องหัดให้รู้จักติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน นอกจากนี้ยังมีหน้าที่เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ สวัสดิการ การขนส่งและการเงินซึ่งต้องการผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง

**ข้อแตกต่างระหว่าง
Dramatic plays กับ Improvisation**

ละครธรรมดา Dramatic Plays	ละครที่ผู้แสดงไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า Improvisation
1. ผู้แสดงเล่นบทเวทีและพูดที่ละคน เพื่อเน้นบทบาทของผู้แสดง 2. ผู้แสดงต้องพูดให้ผู้ชมได้ยิน โดยทั่วถึง 3. ผู้แสดงต้องหันหน้าออกสู่เวทีให้ผู้ชมเห็นมากที่สุด 4. ผู้แสดงต้องผ่านการฝึกซ้อมหลาย ๆ ครั้ง จนไม่มีที่ติและผู้แสดงไม่จำเป็นต้องเขียนบทเอง 5. ผลการแสดงต้องออกมาอย่างดีที่สุด	1. ไม่จำเป็นต้องมีเวทีและไม่จำเป็นต้องพูดที่ละคนเพื่อเน้นความสำคัญของผู้แสดง 2. ผู้แสดงไม่จำเป็นต้องพูดให้ผู้ชมได้ยินโดยตลอดบางครั้งเป็นละครใบ้ 3. ผู้แสดงจะหันหน้าหรือหันหลังก็ได้เวลาพูด 4. ให้อเวลาซ้อมจำกัด และบางครั้งแสดงสดทันที 5. ผลการแสดงไม่สำคัญเพราะไม่มีความผิดอะไร

ประโยชน์ที่ได้สืบจากการนำบทละครมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. ช่วยส่งเสริมทักษะทางภาษารวมทั้งทักษะการแสดง	2. ช่วยเพิ่มความมั่นใจในเวลาพูดภาษาอังกฤษและไม่ขัดเขินเวลาแสดงท่าทางประกอบคำพูด	4. ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี 5. เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์และทำให้สนใจในบทเรียนยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

1. ฉวีวรรณ กินาวงส์ **การละครสำหรับครูประถม** สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด พ.ศ. 2524
2. Hauch E. Duane **Drama in Language Learning** Pranakorn Teachers' College 1978
3. Holden Susan **Drama in Language Teaching** Longman 1981